

РЕШЕНИЕ

№ 3848

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1391** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/.

Със съдебно решение № 625/04.02.2019г. по адм.дело №13518/2017г. на АССГ е обявен за нищожен ревизионен акт № Р-22221416004028-091-001 от 04.08.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С.. Съдебното решение е отменено с решение № 15210/11.11.2019г. по адм.дело №4765/2019г. на ВАС на РБ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Настоящото производство е образувано след връщане на делото от ВАС на РБ за произнасяне по съществуващото на спора, образуван по жалба на В. А. В. с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], подадена чрез адв.С., срещу ревизионен акт № Р-22221416004028-091-001/04.08.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден с решение №1756/06.11.2017г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на НАП-С..

С процесния ревизионен акт са установени задължения на В. А. В. на основание вменената ѝ отговорност по чл.19, ал. 1 от ДОПК за задължения на [фирма], ЕИК[ЕИК] в размер на 225 817,72 лв.,от които за данък върху добавената стойност 173 777,67 лв. и лихви за просрочие на този данък - 52 040,05 лв.,

С жалбата се иска съдът да постанови отмяната на ревизионния акт, подробно съображения за отмяната се излагат и в писмена защита, чрез адв. Шопска, преупълномощена, претендира се незаконосъобразността на ревизионния акт, в

обобщение поради следното:

-предаването на цялата счетоводна документация на дружеството [фирма] на дата 22.12.2014г. съгласно приемо-предавателен протокол от жалбоподателката на В. М. – нов управител на същото дружество, по силата на договор за продажба на дружествени дялове, нотариално заверен на 22.12.2014г. Новият управител бил длъжен да впише новите промени в 7-дневен срок т.е. до 29.12.2014г., съгласно чл.6,а.2 от Закона за Търговския регистър, вр. чл.140, ал.1 вр. чл.119, ал.2 от Търговския закон. Вписването било направено едва на 15.02.2015г. Задължението да подаде справка –декларация за дължимия за м.12.2014г. ДДС

– в срок до 14.01.2015г. е на новия управител, както и да подаде годишна данъчна декларация за 2014г. до 31.03.2015г.

-претендира се, че не е налице втория елемент по чл. 19, ал.1 ДОПК за ангажиране на отговорността на жалбоподателката – поведение, изразяващо се в действие или бездействие, чрез което се укриват факти и обстоятелства, които по закон трябва да бъдат обявени пред органа по приходите или публичния изпълнител. Информирането на публичната администрация за облагаеми доставки се извършвало чрез подаването на справка-декларация по чл.125 ДОПК, но извод за укриване счита само в хипотезата на умишлено поведение при различие между декларираното и действителното.

-отразяването само на двете фактури в дневниците за продажби за м. 12.2014г., както и, че цената по сделките с недвижими имоти била превеждана по банков път, не можело да обоснове твърденията за укриване на факти и обстоятелства.

-счита за неотнормими и доводите в ревизионния акт срещу дружеството, че посочената в нотариалните актове продажна цена е по-ниска от пазарната, с довод, че пар.1, т.16 ЗДДС не обвързва пазарната цена с данъчната оценка, която имала значение за местния данък, пазарната цена била установена и въз основа на експертиза в хода на ревизионното производство срещу дружеството, а заключението на експерта не съставлявало писмено доказателство. Продажната цена била установена единствено въз основа на банкови извлечения, описани в този акт.

- В ревизионния акт срещу жалбоподателката, органът по приходите се е позовал изцяло на мотивите на ревизионния акт срещу дружеството, които били непротивопоставими на жалбоподателката, тъй като отговорността по двата акта произтичала от различни фактически състави. Ревизионният акт срещу дружеството обвързвал само по отношение на размера на установените задължения, подлежащи на събиране, но не и по отношение на останалите факти.

- Във връзка с издадено съдебно удостоверение, не се установили факти, относими към събиране на задълженията на дружеството от неговото имущество, констатирано било и разминаване в актовете на органите по приходите, което наложило и изслушването на икономическа експертиза. Видно от заключението, не се установявали данни за извършено прихващане, но в констативно-съобразителната част вещото лице установило, че са извършени плащания от страна на дружеството, което не било констатирано в ревизионния акт срещу жалбоподателката. Доколкото отговорността на жалбоподателката е солидарна с тази на дружеството, от съществено значение е да бъдат взети предвид всички обстоятелства по проведеното изпълнително производство срещу дружеството, както и събраните вземания.

В заключение счита, че не са доказани всички елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК, като отсъствието на който и да е от тях обуславя незаконосъобразността на ревизионния акт.

Направено е и искане за присъждане на направените в производството разноски, още с жалбата по делото. Представени са писмени бележки и списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, чрез юрисконсулт М., оспорва жалбата изцяло, като иска от съда нейното отхвърляне. Излага доводи, че е установена несъбираемост на задълженията на дружеството, чийто управител е жалбоподателката, както и пренасочване на средства от дружествената сметка в личната банкова сметка на В. А. В.. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Прокуратурата, редовно уведомена, не е взела участие в съдебното производство по делото.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, всички доказателства от предходното съдебно производство, включително заключението на вещото лице по съдебно-икономическата експертиза, приети са и доказателства за събраните вземания по образуваното изпълнително дело за събиране на задълженията на дружеството по ревизионния акт. При новото разглеждане на делото страните поддържат възраженията, доводите и исканията си. От страна на процесуалния представител на жалбоподателката е представено постановление от 20.02.2020г. на прокурор при СГП за прекратяване на досъдебно производство №5605/2017г. по описа на СДВР, водено срещу В. А. Б. /В./ за престъпление по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1 т. 2 пр. 2 и 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Изложени са мотиви, че жалбоподателката в качеството на управител на [фирма], с предишно наименование [фирма] е проявила от субективна страна умисъл при невнасяне на ДДС в срок, напротив, предприела е действия за погасяване в цялост на данъчните задължения, включително и лихви. С четири платежни нареждания е погасила към държавния бюджет сума в размер на 268 528 лева, включваща главница и лихви по задълженията на представляваните от нея дружества. Липсва субективен елемент, а именно виновно поведение.

Административен съд София - град, Първо отделение, 43 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения ревизионен акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението на директора е връчено на 08.11.2017г., а жалбата до съда е с дата 23.11.2017г. Предвид тези данни и предмета на оспорване, жалбата до съда е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК и допустима по чл.156, ал.2 ДОПК. Съдът също съобрази, че решението на решаващия орган - директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., компетентен орган по смисъла на чл.152, ал.1 ДОПК, е издадено в срока по чл.155, ал.1 ДОПК и връчването му тече срока по чл.156, ал.1 ДОПК за обжалването на ревизионния акт пред съда.

По основателността на жалбата:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221416004028-020-001/13.06.2016г., издадена като електронен документ, подписан с електронен подпис от Г. М. В. - Н., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С.. Представена е разписка за връчване на заповедта на жалбоподателката – л. 31 от делото.

Със ЗВР е възложено извършването на ревизия на В. А. В. за установяване на отговорност за данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2014г. до

31.12.2014г. В заповедта е посочено, че ревизията е за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения за данъци на [фирма] (предишно наименование [фирма]), с ЕИК[ЕИК] по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за периода 01.12.2014 г. - 31.12.2014 г., в размер на 54 976,01лв. и лихва 10 343,52 лв. по документ № 22141700254.

Според решението на ответника ревизията е възложена във връзка с подадената от дружеството справка - декларация за ДДС №22141700254/14.01.2015г.

За компетентността на органа, издал ЗВР – Г. В. – Н., е представена Заповед №РД-01-369/30.03.2016г., издадена от директора на ТД на НАП, с която на органи по приходите в сектор „Ревизии“ отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол, в това число и на издателя на конкретната ЗВР – Г. В. – Н., посочена по т.5 от заповедта, са възложени функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК и по чл.119, ал.2 ДОПК.

Видно е от преписката, и както е отбелязано с решението на ответника, след първата ЗВР са издадени от Т. Б. Г. следните заповеди в хода на ревизионното производство:

- Заповед №Р-22221416004028-023-001/28.11.2016г. за спиране на ревизионното производство, издадена от посочения орган като електронен документ, подписана с електронен подпис и връчена на 14.12.2016г. на представител на жалбоподателката

- Заповед № Р-22221416004028-143-001/10.004.2017г. за възобновяване на ревизионното производство, също издадено като електронен документ и подписана с електронен подпис, връчена електронно на 19.04.2017г. на жалбоподателката, на л. 35 от делото е приложено удостоверение за връчване електронно на тази заповед и на решението за изземване разглеждането и решаването №Р-2222141604028-098-001/31.10.2016г.

- Заповед за изменение на ЗВР № РІ22221416004028-020-002/19.04.2017г., с която е изменен обхвата на ревизията – за данъчни периоди м.12.2014г., за м. 04.2013г. и за м. 09 и м.10.2014г. и за отговорността за ДДС, като е посочено, че отговорността е за задължения за посочените периоди по чл.19 ДОПК за задължения за данъци на „Бизнес Гарант България Е. по ЗДДС в размер 176 623,37лв. и лихва 46 890,26лв., установени с ревизионен акт №Р-22220316004590-091-001/10.04.2017г. Заповедта за изменение на ЗВР е издадена като електронен документ, подписана с електронен подпис и съгласно разписка на л. 37 от делото, връчена електронно на жалбоподателката на 02.05.2017г. Посоченото връчване се установява и от удостоверение за извършено връчване по електронен път -л. 38.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221416004028-092-001/ 30.06.2017г. и от посочените в ЗВР лица – С. М. – главен инспектор и ръководител на ревизията и К. С. – инспектор по приходите. С ревизионния доклад е направено предложение за издаването на ревизионен акт за установяване на задължения за данъци и лихви на жалбоподателката на основание чл.19 ДОПК във връзка с установените с ревизионен акт № Р-22220316004590-091-001/10.04.2017г. задължения на „Бизнес Гарант България Е., в това число поради невъзможност да бъдат събрани в хода на изпълнителното производство с длъжник дружеството.

Ревизионният доклад е връчен на 11.07.2017г. на жалбоподателката, която се е възползвала от правата си и подала възражение срещу доклада на 19.07.2017г.

С ревизионен акт №Р-22221416004028-091-001/ 04.08.2017г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност началник сектор в ТД на НАП С. - орган, в качеството му на орган,

възложил ревизията и С. Д. М., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, е разгледано възражението на жалбоподателката, но прието за неоснователно, като мотивите на ревизионния доклад са потвърдени изцяло и установени задължения за ДДС в размер 173 777,67лв. и лихва 52040,05лв. към датата на ревизионния акт.

От изложеното до тук, съдът намира, че обжалвания по делото ревизионен акт №Р-22221416004028-091-001/ 04.08.2017 г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност началник сектор в ТД на НАП С. - орган, в качеството му на орган, възложил ревизията и С. Д. М., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията е издаден от компетентни органи по приходите, подписан е с квалифицирани електронни подписи на издателите му, което не е спорно.

Спазена е предписаната в чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образеца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с реквизитите по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т.1-8 ДОПК. Фактическите констатации и правни изводи на ревизионния акт са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него ревизионен доклад, съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК неразделна негова част.

Ревизионното производство е проведено без съществени процесуални нарушения, които да са самостоятелно основание за отмяна на акта и предвид разпоредбата на чл. 160, ал. 4, предл. първо от ДОПК.

Не е приложен правилно материалния закон и отговорността на В. А. В. е ангажирана без да са налице законовите предпоставки по чл.19, ал.1 и ал. 2 от ДОПК в приложимата към датата на възникване на данъчните задължения редакция на текстовете преди изменението от 01.01.2016г.

Ревизията е за установяване на задължения по чл. 19, ал.1 и ал. 2 от ДОПК на В. А. В. за задължения за ДДС на [фирма], чийто управител жалбоподателката е била от 04.10.2011 г. до 17.02.2015 г. Установените задължения са по подадена от дружеството справка- декларация за периода 01.12.2014 г. - 31.12.2014 г. и за периодите 01.04.2013 г. - 30.04.2013 г. и от 01.09.2014 г. до 31.10.2014 г., по ревизионен акт, издаден на юридическото лице. Задълженията на юридическото лице са в резултат на начислен при ревизията ДДС, по реда на чл.8б от ЗДДС; по извършени продажби на недвижими имоти на физически лица, за които не са издадени фактури, за неотразени в СД фактури и невнесен деклариран ДДС. Издаденият ревизионен акт е влязъл в сила. Същият е приобщен по реда на ДОПК с Протокол №0817410/ 06.06.2017 г.

В хода на ревизията органите по приходите са установили, че В. А. В. е била управител и едноличен собственик на капитала на [фирма] до 17.02.2015г. Д. дялове са продадени с договор от 22.12.2014г., вписан в Търговския регистър на 15.02.2015г. Прехвърлянето има действие по отношение на трети лица, включително и НАП от датата на вписването му, поради което доводите за наличие на основания за отговорност по чл. 19 от ДОПК във връзка с прподажбата на дружествените дялове са необосновани и незаконосъобразни. Прехвърлянето е след датата на възникване на задълженията и е извън периодите, възложени за ревизия на жалбоподателката и управляваното от нея дружество. Освен това редакцията на текста на чл. 19 от ДОПК към датата на възникване на задълженията не предвижда хипотеза на отговорност при разпореждане с капитала на дружеството.

Видно от констатациите в ревизионния доклад,, възприети изцяло в ревизионния акт, съгласно представеното в хода на ревизията банково извлечение, по сметка на

дружеството са посъгъвали суми от продажби на недвижими имоти, както следва: на 07.05.2013 г. в размер на 75 825,60 лв. по НА 156/03.04.2013 г., на 17.06.2013 г. в размер на 60 295,62 лв. по НА №8/23.04.2013г., на 29.10.2014г. - 55 829,00 лв. по НА №98/20.10.2014 г., на 30.09.2014 г. - 151 000 лв. по НА №27/18.09.2014 г., на 29.11.2014 г. - 24 447,88 лв. по предварителен договор, на 12.12.2014г. - окончателно плащане в размер на 175 000 лв. по НА №121/03.12.2014 г.

За всички извършени от дружеството продажби на недвижими имоти, са издадени само 2 фактури: фактура № 3/02.12.2014 г. на стойност 179 284, 42 лв. и ДДС - 35 856, 88 лв. и фактура №2/20.12.2014 г. на стойност 203 731, 63 лв. и ДДС - 40 746, 33 лв.

Освен това е установено, че В. В. е изтеглила в брой от сметката на дружеството сумата в размер общо на 30 500,00 лв. на 11.09.2014 г., на 06.11.2014 г. и на 19.12.2014 г., както и че е превела по личната си банкова сметка сумите в размер на 412 000, 00 лв. на 17.06.2014 г., 06.11.2014 г. /два превода/ и 02.12.2014 г. Основанията за тези трансфери на средства са „връщане на заем“.

За м.12.2014 г. е подадена справка- декларация с посочени задължения за ДДС в размер на 73 757, 51 лв., които не са внесени в бюджета.

С оглед на изложеното органите по приходите са приели, че управляваното от жалбоподателката юридическо лице е извършило продажби без да издаде фактури и да начисли ДДС, както и че за м. 12.2014 г. е начислило ДДС, който не е внесен, като същевременно сумите в размер общо на 442 500,00 лв. са изтеглени от банковата сметка на дружеството и са усвоени от жалбоподателката.

На юридическото лице по издадения ревизионен акт са начислени декларираните, но невнесени задължения за ДДС за м.12.2014г., начислено е ДДС по неиздадените фактури за реализирани продажби, невключени в дневниците за продажби и справките-декларации за ДДС за периодите м.04.2013г. и от 01.09.2014г. до 31.10.2014г. По процесния ревизионен акт е ангажирана отговорността на жалбоподателката по чл. 19, ал.1 и ал. 2 от ДОПК за задълженията на юридическото лице с мотив, че тя като управител на [фирма], от една страна е укрила известни на нея факти и обстоятелства, изразяващи се в издаване на данъчни документи, вследствие на това - подаване на непълни или неверни декларации за периодите м.04.2013 г. и от 01.09.2014г. до 31.10.2014 г., които по закон е била длъжна да обяви пред органа по приходите и за които е знаела, основание за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК, а от друга страна не е внесла декларираните по реда на чл. 124 и сл. задължения за ДДС като се е разпоредила със средства на юридическото лице в собствена полза, съответно е налице основание за търсене на отговорност по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Достигнато е до заключение, че В. А. В., в качеството на управител, чрез своите активни и съзнателни действия е целяла невнасяне на данъчни задължения, като се касае не просто за неизпълнение на задължения, а за умишлено и съзнателно невнасяне на дължим ДДС Реално дружеството е имало възможност да заплати декларираните задължения, предвид постоянните приходи през

периодите, но умишлено не ги е внесло. Задълженията на [фирма], както по справка- декларация за ДДС, така и установените с акта, не са погасени от дружеството. Органите по приходите са установили, че са предприети действия за обезпечаването и събирането им. За целта е образувано изпълнително дело №160001327/ 2016г. Установено е, че юридическото лице не притежава активи, които биха могли да обезпечат вземането на НАП в пълен размер. НАП. Вследствие принудително изпълнение върху средства в банки е събрана сума в общ размер 18 910 лв.

Нормата на чл. 19 ДОПК урежда особени случаи на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци/осигурителни вноски субекти– задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 ДОПК. Фактическите състави по чл. 19 ДОПК не характеризират типична хипотеза на установително производство по глава петнадесета от ДОПК. Систематическото място на разпоредбата – дял първи „обща правила“, глава четвърта, „задължени лица“, логическото и граматическото тълкуване на нормите, обективиращи фактическите състави на института, води до извода, че се касае за субсидиарна отговорност на трето лице по отношение на вземане, което има публичен характер. Всички факти, осъществяващи фактическите състави по двете алинеи на чл. 19 ДОПК следва да се установят по несъмнен начин още в хода на ревизията - чл. 170, ал. 1 АПК вр. с § 2 от ДР на ДОПК и в съдебното производство подлежат на главно и пълно доказване от органите по приходите. Констатациите в съставения на дружеството ревизионен акт не могат да бъдат противопоставяни на жалбоподателката в ревизията за ангажиране на отговорността му по чл. 19 ДОПК, тъй като двете отговорности са различни и произтичат от различни фактически състави. Органът на управление в лично качество не е бил самостоятелна страна в проведеното спрямо дружеството ревизионно производство, при което е без значение дали го е представлявал или не в това производство. Издаденият ревизионен акт спрямо дружеството има доказателствено значение единствено и само досежно наличието и размера на установените задължения за данъци спрямо дружеството и периода, за който са установени тези задължения.

Отговорността на жалбоподателката е ангажирана по чл. 19, ал. 1 ДОПК, с която разпоредба е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци и осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл.14,т.1 и т.2 ДОПК

От тълкуването на разпоредбата се налага извод, че фактическият състав на същата включва следните елементи: 1. Субект на отговорността – кой може да бъде трето отговорно лице – управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител или пълномощник; 2. Наличие на задължение на лице по чл.14,т.1 или 2 ДОПК, 3. Действие – укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред орган по приходите или публичен изпълнител. В съдебната практика се приема, че действието следва да е извършено преднамерено, т.е. необходимо е виновно

поведение; 4. Причинно- следствена връзка - вследствие на това укриване на факти и обстоятелства не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. В съдебната практика се говори за т.н. „уникалност“ на връзката между поведението на третото лице в укриване на факти и обстоятелства и невъзможността да бъдат събрани задълженията. 5. Невъзможност да бъде събрано вземането - чрез допустими доказателствени средства органът по приходите следва да докаже, че дружеството не разполага с имущество, което не е в състояние да покрие съществуващите публични задължения. 6. Граници на отговорността - в резултат на виновното си поведение лицето отговаря за пълния размер на непогасеното задължение.

Между страните не е спорно, че задълженото лице е субект на отговорност поради това, че е бил управител на задълженото дружество за процесните данъчни периоди, както и че е налице установено задължение на лице по чл.14, т.1 ДОПК . Претендира се с ревизионния акт, че става въпрос за чл.19, ал.1 ДОПК, като след внимателен анализ на разпоредбата се налага извода, че субект на тази отговорност е съответен орган на управление или управител на задълженото лице по чл.14, т.1 и т.2, като тази отговорност е функция от правноорганизационната му връзка със задълженото лице и то към момента, в който задължението е възникнало.

Субективният елемент (укриването) от фактическия състав на чл.19, ал.1 ДОПК, органите по приходите обосновават с факта на неиздаване на фактури, невключване в дневниците за продажби на издадени две фактури, недеklarиране и неплащане на ДДС. Твърди се, че жалбоподателката в качеството си на управител е допуснала декларирани на неверни данни в подадените СД по ЗДДС. Укриването на факти и обстоятелства предполага наличието на умисъл (недобросъвестност) с оглед на посочената в нормата причинно - следствена връзка между това деяние и невъзможността да се съберат публични вземания вследствие на него. Следва да е налице волево поведение на субекта, което цели пряко именно укриването на проявените факти и обстоятелства. Недопустимо е укриването на факти и обстоятелства да се пезюмира с наличието на влязъл в сила ревизионен акт, установяващ задължения на друг правен субект – юридическо лице.

Самите действия, доколкото такива са налице са насочени към препятстване установяването на публичните задължения, но нямат за своя задължителна последица невъзможността за събиране на установените задължения, каквото е изискването на закона. Подаването на справки – декларации по ЗДДС с неверни данни с цел невнасяне на дължим ДДС е относимо към дължимостта на данъка от дружеството, но не и към събирането му. Липсва пряка и непосредствена причинно – следствена връзка със събирането на задълженията.

С оглед изложеното, не се доказва причинна връзка между действията на жалбоподателката в качеството ѝ на управител и невъзможността да бъдат събрани установените публични вземания. Законът изисква поведението на член на органа на управление да е единствената причина за невъзможността да

бъдат събрани публичните вземания. В случая, не може да се приеме, че невъзможността да бъдат събрани публичните задължения на търговското дружество е пряка и непосредствена последица единствено и само от поведението на жалбоподателката, което по изложените по-горе мотиви не попада в хипотезата на чл.19, ал.1 ДОПК.

Не се доказва и невъзможност за събиране на публичните вземания, което е в доказателствена тежест на органите по приходите. Представено е писмо с изх.№С1800022-178-000701/30.03.2018г. към което са приложени единствено Разпореждане за присъединяване изх. №С1700022-105- 0103360/10.06. 2017г. и Разпореждане за прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 225 ДОПК с изх. №С17022-035-0233328/27.06.2017г. С писмо с изх. №С180022-178-0012420/14.05.2018г. е направен опит да се изяснят извършените изпълнителни действия по изпълнителното производство, образувано за задълженията на дружеството. В последното се сочи, че в резултат на искане за извършване на неотложно плащане на [фирма] "е издадено Разпореждане за разрешение за извършване на неотложни плащания с изх. №С 160022- 031-0000891 / 18.03.201 бг. , в следствие на което по сметката на ТД на НАП С. са постъпили суми". От посочените документи не се установиха вида на предприетите изпълнителни действия за събиране на публичните задължения по ревизионния акт срещу дружеството, размера на събраните суми, както и не стана ясно въз основа на кои събрани доказателства публичният изпълнител е достигнал до извода, че задълженото дружество не притежава никакво имущество. Органите по приходите признават в ревизионния акт, че е събрана сумата от 18 781,50 лева, но не са я изключили от размера на установените задължения на жалбоподателката, въпреки, че я считат за погасена чрез плащане от страна на основния длъжник. В хода на съдебното производство е назначена съдебно-икономическа експертиза, която да установи именно какви суми са платени от дружеството и дали има извършени прихващания по ревизионния акт от 10.04.2017г. Видно от заключението, не се установяват данни за извършено прихващане по посочения акт. В констативно-съобразителната част на експертизата обаче, вещото лице, след запознаване с материалите по изпълнителното дело срещу дружеството, е констатирал ,че са извършени плащания. В ревизионния акт се твърди, че „ в следствие от принудително изпълнение върху средства от банки са погасени задължения в размер на 18 781,50 лева", а от експертизата се установи, че "на 17.02.2016г. е извършено плащане в размер на 2850,00 лева по банкова сметка на ТД на НАП- [населено място]...плащането е отчетено като доброволно", както и че „на 26.03.2016г. по сметка на НАП е постъпила сума в размер на 15 931,50 лева". Последната е въз основа на Искане за извършване на неотложно плащане, тоест е платена доброволно. Отделно, в т.3 от констативно-съобразителната част от експертизата е отразено, че „ С Разпореждане с изх.№ С17022-125-0155775 от 05.06.2017г. публичния изпълнител по изп.дело е разпоредил на [фирма] да плати по банкова сметка

на НАП сумата от 128,56 лева, налична по банкова сметка на дружеството". Същата сума не е посочена като погасена в обжалвания акт срещу В. В.. При новото разглеждане на делото пред настоящата инстанция е представено постановление на СГП от 20.02.2020г., в което е прието, че няма умишлени действия на жалбоподателката, насочени към невнасяне на дължими данъци. Изрично е посочено, че управителката е предприела действия по погасяване в цялост на всички данъчни задължения, главница и лихви като с четири платежни нареждания е погасила към държавния бюджет сумата от 268 528 лева, включваща главница и лихви по задълженията на всички представлявани от нея дружества.

Изцяло необоснована и недоказана е и тезата на ограничените по приходите за наличие на предпоставките на чл. 19, ал. 5 от ДОПК. На първо място нормата не е приложима към датата на възникване на задълженията. Тя ангажира отговорност на мажоритарните собственици на капитала, включително мажоритарните съдружници или акционери, имащи това качество към деня на възникване на задълженията, които недобросъвестно прехвърлят притежавани от тях дялове или акции, така че да престанат да бъдат мажоритарни съдружници или акционери за непогасените задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Отговорността е пропорционална на участието им в отчуждената част от капитала. Недобросъвестност е налице, когато съдружникът или акционерът е знаел, че дружеството е свръхзадължено или неплатежоспособно, и разпоредването е извършено преди по-ранната от двете дати. Освен че нормата е неприложима, не се доказва и разпоредване с дялове на дружеството от страна на жалбоподателката към датата на възникване на задълженията, доколкото към тази дата няма вписване в Търговския регистър и фактът не е противопоставим на трети лица, включително и на приходната администрация. Не се доказва и недобросъвестност по смисъла на цитираната разпоредба, По изложеното по –горе липсват и доказателства за невъзможност за събиране на вземанията от основния длъжник. По тези причини напълно липсват основания за ангажиране на субсидиарната отговорност на В. А. В. за задълженията на [фирма] на това правно основание. Няма такова правно основание и по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за всички изтеглени в брой суми от банковите сметки на [фирма] от жалбоподателката в качеството ѝ на управител на дружеството. Същото се отнася и за преведените по банков път средства с правно основание „възстановяване на заем“. Друго основание за превода приходната администрация нито твърди, нито доказва. Цитираната разпоредба, посочена от приходната администрация изисква извършване на недобросъвестно действие, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски като плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент. Липсват каквито и да било доказателства за такова недобросъвестно

действие под формата на скрито разпределение на печалбата. Не може да се направи извод, че средствата са използвани не за икономическата дейност на юридическото лице, а за някакви други цели. Твърденията са изцяло недоказани, при което необосновано и незаконосъобразно е мотивирано възникване на отговорността на трето лице и на това основание.

Гореизложеното налага извода, че в настоящия случай не се доказва кумулативното присъствие на всички елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 от ДОПК, като отсъствието на който и да е от тях обуславя и незаконосъобразността на обжалвания ревизионен акт. Поради незаконосъобразно установяване на задълженията по главното вземане за данъци следва да се приеме и недължимостта на акцесорното вземане за лихви.

При този изход на правния спор и във връзка със своевременно направеното искане за присъждане на разноски на жалбоподателката по списък по чл. 80 от ГПК, на основание чл. 161, ал.2 от ДОПК следва ответникът да бъде осъден да заплати дължими разноски. За производството по адм.дело №13518/2017г. на АССГ се претендират 2500 лева адвокатско възнаграждение и 150 лева разходи за експертиза. Разходите за експертизата са дължими в пълния претендиран размер, защото са заплатени. Относно адвокатското възнаграждение в размер на 2500 лева - представена е разписка за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 2500лв. за оказана правна помощ и съдействие, включително процесуално представителство пред Административен съд София-град. В тази връзка съдът констатира, че съдебното дело е образувано на 08.12.2017г., а адв. С. е подал жалбата до съда, но е бил упълномощен още в хода на ревизионното производство и подал жалба срещу ревизионния акт по административен ред – л. 75 от делото. Изложеното обуславя извод, че възнаграждението в размер на 2500лв. касае както заплащане на правни услуги в хода на ревизионното производство, така и пред съда, но не е диференцирано. Съдът има правомощие да присъди разноски за възнаграждение на адвоката само за съдебното производство, но искането за присъждането на направени разноски за адвокатско възнаграждение само пред съда, при обсъдените обстоятелства, не е определено по размер. По отношение на разноските по адм.дело №4765/2019г. на ВАС на РБ се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 9 576 лева. Разноски в производството пред ВАС на РБ са заявени своевременно. Представена е разписка, която доказва получаването на сумата в брой за оказана правна помощ, съдействие и процесуално представителство пред ВАС на РБ по касационното обжалване на решение № 625/04.02.2019г. по адм.дело №13518/2017г. на АССГ. Настоящата инстанция счита разходът за доказан, но възнаграждението за прекомерно, с оглед направеното възражение на ответника в тази насока. Следва възнаграждението да се определи в минимален размер от 6046.35 лева по чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал.2, т. 5 от Наредба №1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения върху материалния интерес по делото. Същият размер е дължим и за

производството по адм.дело № 1391/2020г., доколкото по Наредба 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения върху материалния интерес по делото адвокатското възнаграждение се дължи за всяка инстанция. Доказаното платено такова с разписка и претендирано със списъка по чл. 80 от ГПК е в размер на 6900 лева, който с оглед на фактическата и правна сложност по делото и извършените процесуални действия следва да се намали на 6046.35 лева. Общо дължимите разноси са 12 242.70 лева.

На основание изложеното и чл.160, ал.1 вр. пар. 2 от ДР на ДОПК и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло ревизионен акт № Р-22221416004028-091-001 от 04.08.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден с решение №1756/06.11.2017г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на НАП- С., с който са установени задължения на В. А. В. /Б./, [ЕГН] на основание чл.19, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 от ДОПК за задължения на [фирма], ЕИК[ЕИК] в размер на 225 817,72 лв.,от които за данък върху добавената стойност 173 777,67 лв. и лихви за просрочие на този данък - 52 040,05 лв.,

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите чрез бюджета на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление – С., да заплати на В. А. В. /Б./ с [ЕГН] и адрес [населено място], сумата от 12 242.70 лева за разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: